

TOAMNA ÎN PĂTUȚ DE NEA

RĂDUȚĂ MARIA
Clasa I A

Barza ne pândește. Ne-a pândit toată vara. Acum nu mai avem o zi de seară, mai frumoasă decât o frunză, mai galbenă decât o floare. Noi mai știm cine ne-a luat, la mămica la culcat?

Floricelele erau fericite, pentru că vedeau frunzele căzând. Era o adiere de toamnă. Era frumos afară. Vântul trecea glorios, dar o frunză mică stăruia singură și tristă.

-Nu vreau să cad! Nu vreau să ajung că celelalte, pentru că celelalte sunt triste și simt că mi se va întâmplă ceva rău...E greu să cred că o să ajung și eu așa! Lumea e atât de crudă, dar eu nu pot să fac nimic! Vântul trece prin mine și mă gădilă încetișor...Mă simt că și când aș fi într-un pătuț de nea și acolo este frig, o să îngheț!...Dar eu sunt prea mică, sunt o frunză foarte sensibilă, și nimeni nu mă ascultă...